

De tunga skyar så stolt marschera
 I djupa led öfver skogens bryn
 Och silfvervingade kullbyterra
 De vilse-irrande barn ur skyn.
 Hur vänligt gnabbas de ej och nicka,
 Och tumla om med hvarann i kapp.
 Som snälla sömmerskor gladt de sticka
 På jordens täcke med lapp på lapp.

Naturn är hvit öfver hela kroppen
 Och himlen pudrar min ö som bäst.
 Och domherrn hackar på frusna knoppen,
 Och skakar snön af sin röda väst.
 Och räfven tittar i smyg kring slätten,
 Och ufven känns på sin gamla ton.
 Ur drifvan ser jag knappt bajonetten
 Af hela gärdsgårdens bataljon.

Men ack! Guds himmel blir mörk som natten,
 Jag tror det stundar till verdens slut.
 Jag ser ej annat än snö och vatten,
 Jag hör ej annat än larm och tjut.
 Och hafvet kastar en våg så bitter
 Med skum och dån mot min gamla mur,
 Der sjelf jag raggig med lutan sitter,
 En liten sparf i sin fogelbur.